

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ροβέρτου Κέρ ἔγινε τώρα ζοφερό κ' ἀπαίσιο ὅπως ἦταν καὶ πρὶν πού προσκάντιμιζε τὸν Δι' νύσιο Γενναίο.

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ δὲν τὸ πρόσβλε. Καὶ τοῦ διηγήθηκε πῶς ἀκριβῶς εἶχε σώσει τὸν κόμητα Κανδάλ. Ἐξάφνα ἀντελήφθη πῶς ὁ Ροβέρτος δὲν τὸν πρόσβλε πάλι φαίνονταν ἀρηρημένος.

— Δὲν με' ἀκούτε πικά, τοῦ εἶπε. Τί ἔχετε πάλι; — Συγγνώμη, διδάσκαλε, κοντά σας ἔρχονται κανεὶς πῶς περνάει ἢ ὅρα καὶ νομίζω...

— Ἀ! ἔκανε ὁ Παρὲ, σὲ περιμένουν, φαίνεται, πούθενά καὶ φοβάσαι μήπως ἀρρήσις νὰ πᾶς...

— Ἐτσι εἶπε, ἀπάντησε ὁ Κέρ.

— Τότε, φίλε μου, ἀρρήσις με' ἀμέσως καὶ πήγαινε νὰ μανονίσῃς τὴς δουλειῆς σου... Ἐτσι κ' ἐγὼ θὰ πάω στὴς δικές μου...

Ὁ Ροβέρτος ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφισμῶς καὶ ἀφροῦ χαρῆτος με' σεβασμὸ τὸ μεγάλο χειρῶργο, ἀποκαμύθηκε βιαστικῶς. Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ τὸν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα.

— Πῶς ἔβλεπε ἄξαφνα τόσο βιαστικῶς; ψιθύρισε ὅταν ὁ νέος ἀποικμύθηκε. Ἡ ἰστορία αὐτῆς τῆς ἀναστασεως τοῦ κόμητος Κανδάλ φαίνεται πῶς τοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Γιατί τάχα; — Σκέφτηκε μὲ σιγὴν καὶ ἔπειτα χροῖπος ἔαφνα μὲ τὸ μέτωπο του.

— Ἀ. τώρα θυμάμ'ι; εἶπε σχεδὸν δυνατὰ καὶ συνσφουρημένος. Ἰσάνην Τρεμὲ δὲν τὸ δνομα τοῦ Ὁ Ροβέρτος Κέρ ἔβλεπε τόσο

συχνά κατὰ τὴν διάκριση τῆς παραφροσύνης του;... Εἶχε ἀγαπήσει με' πάθος τὴ νέα αὐτῆ, ἡ ὁποία σήμερα εἶνε σύζυγος τοῦ Διονυσίου Γενναίου...

— Ἐοβως τάχα ἐντελῶς μέσα του ὁ ἔρος του ἐκείνος; — Ἐπίτες τάχα κ' αὐτὸς σὲ σκαλοπατῆ ὅπου καθόταν πρὸ ὀλίγου ὁ γραμματεὺς τοῦ σταυλάρχου κ' ἐτραυλίει;

— Ὡ! τώρα μοδεχονται σὲ μυαλό τὰ προαισθήματα τοῦ Διονυσίου... Μήπως, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, γίνω ἀφορμὴ καμμιᾶς μεγάλης συμφορᾶς, γιὰ τὴν ὁποία θὰ ἔχω τρωμερὲς τύψεις;... Ὅχι δὲν προετοιμασα ἐγὼ τὴ συνάντησιν αὐτῆ...

Ὁ Ροβέρτος ἀνεγνώρισεν τὸν κόμητα... Ἄν σιωπήσῃ, αὐτὸς θὰ πήγαινε σὲ Ἐκουνὲν γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἴτιο... Ὡ, πολὺ με' φοβίζει αὐτὸς ὁ Κέρ... Πολλὲς φορές ὦ; τώρα εἶδα με' τρόμο πόσο ἀπαίσια εἶνε σὲ βάθος τῆς; ἡ ψυχῆ του... Ἐξέ μου παντοδύναμη, τί θὰ γίνῃ τάχα;...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ ψιθυρίζοντας: — Μὰ ὄχι, ὄχι... Μοῦ τὸ ἔχει ὀρκισθῆ...

MARIA STOUART KAI FEROUILLAK

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη μεγάλη κίνησις καὶ φασαρία ἐπικρατοῦσε σὲ ἀνάκτορο τοῦ Λουβρου. Ὅλο τὸ προσωπικὸ, ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν μέχρι τῶν ὑπερταπῶν πηγαινοερχομένων συνεβῆς.

Μιά μακρὰ σειρά φορηγῶν ἀμαξιδίων, γυρῶ ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε συγκεντρωθεὶ πλήθος περιέργων περιεμεν ἀπ' ἔξω.

Ἡ βασιλικὴ αὐτῆς κίνησις ὄφειλετο σὲν ἀναχώρησιν τῆς βασίλισσας Μαρίας Στουαρτ, χήρας τοῦ νεαροῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου Β', γιὰ τὴ Σκωτία. ὅπου πήγαινε ν' ἀσκήσῃ τὰ βασιλικὰ τῆς δικαιώματα ἀφροσὴ Γαλλία, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου τῆς, δὲν εἶχε πικά θέση βασίλισσας.

Ἐξ ἄλλου δὲν μπόρουσε πικά νὰ μείνῃ σὴ Γαλλία, κοντά σὴν τρομερῇ βασιλομνηστῆρι Αἰκατερίν τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία τὴν ἐμισποῦσε θανασιμῶς ἐπειδι ἔβλεπε πῶς ὅλοι τὴν ἐλάτρευαν.

Κατὰ τὴς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα μὲ κνισία τῆς τιμῆς τῆς βασιλομνηστῆρος ἐμπήκε σὲ διαμερίσματα τῆς Μαρίας Στουαρτ καὶ ἀφροῦ ὑπὸ κλίθῃ μπροστά τῆς, τὴν ἐφώτισε:

— Ἡ βασίλισσα μήτηρ θὰ ἤθελε νὰ μᾶθη κατὰ ποῖαν ἀκριβῶς ὄρα ἡ Μεγαλειότης σας θὰ εἶνε ἐτοιμὴ γιὰ τὸ ταξίδι.

— Πέστε σὴ βασίλισσα, ἀπάντησε ἡ Μαρία, εἰ θ' ἀφήσω τὸ Λουβρο αὐριο τὸ μεσημέρι.

Στὸ διαμέρισμα τῆς Στουαρτ βρισκόταν κρημασμένη μὲ εἰκόνα τοῦ συζύγου τῆς Φραγκίσκου Β'. Ἡ κυρία τῆς τιμῆς, δείχνον-

τάς τῆς τὴν εἰκόνα αὐτῆ, ἐπρόσθεσε: — Ἡ βασιλομνηστῆ ἐπιθυμεί ἀκόμα νὰ τῆς ἀφήσῃ ἡ Μεγαλειότης σας τὴν εἰκόνα αὐτῆ ἡ ὁποία λείπει ἀπὸ τὴν σειρά τῶν εἰκόνων τῶν παιδίων τῆς.

Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ, ἡ Μαρία Στουαρτ ἔγινε κατακόκκινη. — Νὰ τῆς ἀφήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ προσφιλῶς μου συζύγου; φώναξε μὲ ὄργη. Ὅχι!... Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ αὐτὸ!... Ποτὲ!...

Ἡ κυρία τῆς τιμῆς δὲν ἀπάντησε τίποτε, ἔκανε μὲ βαθεῖα ὑπόκλιση καὶ βγήκε ἔξω.

Σὲ λίγο ἤχος βαρῶν βημάτων ἀκούστηκαν ἔξω σὲ διάδρομο. — Γιὰ δὲς πῶς εἶνε... εἶπε ἡ Μαρία Στουαρτ, ἀγγλικά σὲ μὲ χαριστικὴν κυρία, ἡ ὁποία καθόταν σὲ μὲ ἔδρα καὶ διάβαζε κάποιον βιβλίον.

Ἡ ἠλιμισμένη κυρία σηκώθηκε καὶ βγήκε ἔξω. Σὲ λίγο ἔξαγοῦρισε καὶ ἀπάντησε: — Ὁ Ἐρρίκος Μονμουρανσύ, δούξ τοῦ Ντάνβιλ, μαζὺ μ' ἕναν ἄλλο (ὁπατρίδῃ εἶνε ἀπ' ἔξω καὶ περιμένει διαταγὰς τῆς Μεγαλειότης Σας.

— Προσκάλῃς τοὺς γογγῶσα, ἀγαπητῇ Ἰουδὲθ, νὰ μπουὲν μέσα! δεικτοῖς με' χαρὰ ἡ νεαρὰ βασίλισσα. Ὁ κύριος κούρξ Ντάνβιλ εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ καλοὺς μου φίλους.

Ὁ Ἐρρίκος Μονμουρανσύ, δούξ τοῦ Ντάνβιλ, πήκε σὲ λίγο μέσα. Ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ ὠραῖος νέος, μὲ πρόσωπο εἰλικρινές καὶ ἀνοιχτόκαρδο. Γυνάτιος μτρῶς σὲ βασιλικῶνα καὶ με' θέρημ, ἡ ὁποία ἔφανεῖνε κὰκ παραπάνω ἀπὸ τυπικὴ ἀφοφροσύνη καὶ σεβασμὸ, ἀγρῆς τὰ χεῖλη του σὲ λεπτό καὶ ὠραῖο χερί που τοῦ ἔτεινε μὲ χαρὰ.

Ἐπειτα, ἀφροῦ σηκώθηκε, τῆς παρουσίασε τὸ συνοδὸ του, ἕνα ἄντρα μεσήλικα, ρωμαλέο καὶ ὠπλιμένο μὲ κάθῃ λογίης ὄπλα: — Ἐὐδοκῆσις, εἶπε, νὰ μοῦ ζητήσετε Μεγαλειότητῆ, ἡ ὁποία παρουσίασε τὸν ἀρχηγὸ τῆς συνοδείας, ἡ ὁποία θ' ἀγγυτῆ κοντά σας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδιού σας. Ὑπάκουσα σὴ διαταγῆ σας καὶ ἔω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω σὴ Μεγαλειότητά σας τὸν κ. Ρολάνδος Φερουιλιάκ.

— Ἐχαριστῶ, κύριε Δοιξ, ἀπάντησε ἡ βασίλισσα. Καὶ στραφομένη πρὸ τὸ Φερουιλιάκ, ἐπρόσθεσε:

— Καὶ σεις, κύριε, εἶμαι βεβαία ὅτι εἶσθε ἕνος ἀνδρείου καὶ συνετοῦ εὐγενῆς. Αὐτὸ, ἄλλοτε, δείχνει καὶ τὸ πρόσωπό σας.

Ὁ Ρολάνδος, φέρνοντας τὸ χερί του σὲ τὴν χεῖρα του, ὑποκλίθηκε βαθεῖα καὶ ἀπάντησε:

— Ἡ Μεγαλειότης Σας μὲ τιμᾶ. Ἄς εἶνε ὅμως βεβαία ὅτι ἕνας ἀνδρῶς πολλὰ περισσοτέρα ἀπὸ σὰς ὑποσχομαι...

— Προβλέπετε, λοχαγέ, ρώτησε ἡ βασίλισσα, ὅτι τὸ ἔργο σας θὰ εἶνε δύσκολο; Ἰππεύετε ὅτι θὰ θέλησῃ κανεὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναχώρησίν μου ἀπὸ τὴ Γαλλία.

— Φοβάμαι τοὺς ὀδοντοσους, ἀπάντησε ὁ Φερουιλιάκ. — Ἀ! ψιθύρισε ἡ Μαρία Στουαρτ, φοβείσθε μήπως μοῦ ἐπιθεθοῖν σὲ δρόμο καὶ με' ἀναγκάσουν νὰ γυρῶ σὲ Παρία;

— Τί εἰπατε, λοχαγέ; εἶπε ὁ δούξ ἐμπειροβίοντας σὴ συζήτηση, φαντάζεσθε πῶς οἱ ὀδοντοσους θὰ εἶχαν τὴν τόλμην νὰ προσβάλουν τὴν συνοδεία τῆς βασίλισσας.

— Μὲ ἀπὴλ ὑπόθεσιν ἔκανα, ἀπάντησε ὁ Φερουιλιάκ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ Μεγαλειότης Σας δὲν ἔχει νὰ φοβῆθῃ προσωπικῶς τίποτε, ἐφόσον θὰ ἔχη κοντά τῆς ἕνα σαθὶ, τὸ σαθὶ μου, πού δὲν βρίζεται ὁμοῦ τοῦ σὸν κόσμο...

— Καὶ ἔπειτα, ἐπρόσθεσε μὲ ζωηρότητα ὁ δούξ, ἡ σφαιρῆς καὶ τὰ ἐγκεφαλικά πρέπει νὰ τραπησουν πρῶτα τὰ στήθη μου πρὶν φτάσῃ τὴν Μεγαλειότητά Σας.

Ἀκούγοντάς τους ἡ Μαρία Στουαρτ χαμογέλασε πικρὰ καὶ εἶπε: — Ἀλλοίμονο! θὰ βρῶ τάχα καὶ σὴν πατρίδα μου τὴ Σκωτία μὲ καρδιά σὰν τὴ δική σας, κύριε δούξ; ἕνα σαθὶ σὰν τὸ δικὸ σας, κύριε λοχαγέ...

— Μεγαλειότητῆ, ἀπάντησε μὲ θέρημ ὁ δούξ, τὴν καρδιά μου θὰ τὴν ἔχετε πάντοτε γιὰτί θὰ σὰς ἀκολουθῶσιν ὅπου κ' ἂν πάτε... Τίποτε πικά ἐν με' κρατεῖ σὴ Γαλλία... Βαρῆθηκα πικά αὐτὸ τὸ πάλαι σὲ ὅποιον βασιλευεὶ μὲ Ἰταλία...

(Ἀκολουθεῖ)

